

ANAEL A PRASLOVANŠTINA

V zemích, kde to více jiskří mezi mužem a ženou, se kategorie rodu stala gramatickou. Ve španělštině a italštině se rod zviditelnil tím, že členy, přídavná a podstatná jména mužského rodu končí na *-o* a ženského na *-a*. Mimořádně cenné a hluboké vhledy se dají získat pozorováním, jak se ve vývoji jazyků odrážejí přeměny myšlení i citění lidí na pozadí tvořivých činů duchovních bytostí. Také ve slovanských jazycích rod vešel až do skloňování. Ženské a mužské pádové koncovky se liší.

Není samozřejmé, že by se slova měla dělit do tříd napodobujících polhlaví. Například drávidské jazyky rozlišují racionální a iracionální rod. Do prvního patří bohové, lidé a démoni (schopní myslet) a do druhého všechno ostatní. Je to sluneční dělení, které se dívá, zda něco má ducha nebo ne. Ve slovanských jazycích se zase rozvíjela kategorie životnosti – podle toho, zda něco má nebo nemá duši. To je venušské dělení. Životní jsou lidé a zvířata, neživotné je všechno ostatní.

Ve 2.-4. století Slované žili ještě pospolu v pravlasti a hovořili společným jazykem. Někde v lesích mezi Slovenskem, Polskem a Ukrajinou. Až v 5. století podníceni stěhováním národů se rozešli a praslovanština se rozvětvila na různé slovanské jazyky. Zdá se, že **archanděl Anael významně přispěl k etnogenezi Slovanů a k podobě praslovanštiny**, která v jeho období procházela urychlenou přestavbou. Má podíl na tom, co je Slovanům společné a co chápeme jako slovanskost. **Pod Anaelovým žezlem se řeč Praslovanů změkčila.** Hlásky *k, g, ch* se měnily na *č, ž, š*. Toto změkčení (první palatalizace) je jednou z charakteristik, kterou se praslovanština odlišila od germánských či baltských jazyků.

Jelikož v tom čase působil i tzv. zákon otevřených slabik, přibývalo samohlásek. Každá slabika a tím i každé slovo končily na samohlásku. Duchovní význam samohlásek a souhlásek je známý v okultních školách. Samohlásky představují duši, souhlásky tělo či formu. V semitských jazycích se píšou (a tedy zhmotňují) pouze souhlásky a samohlásky se jen vyslovují. Souhlásky napodobují předměty světa, zatímco samohlásky jsou nositelem emocionálního prožívání. Slovanštině to dalo citovější ráz oproti jazykům na západ od ní, kde se tvoří souhláskové shluky a koncové samohlásky zanikají. **Přibývání samohlásek učinilo slovanštinu zvůčnější a zpěvnější.** Širší slovanská duše si v jazyce udělala prostor i tím, že u samohlásek vyjadřuje délku. Když k tomu přidáme zvyky a tělesnou stavbu, jako slovanskou srdečnost nebo širší lícní kosti Slovanek, které jim přidávají na kráse, máme vcelku souvislý obraz.

Tonální jazyky jako čínština dokonce využívají výšku tónu jako nositele významu. Stejně čínské slovo vyslovené jinou melodií znamená něco jiného. Kdy se čínský tonální systém vyvinul? Stará čínština byla atonálním jazykem. Ke konci svého vývoje v prvních staletích letopočtu začala využívat tóny. Střední čínština je už tonálním jazykem. Šen Jüe v 5. století poprvé popisuje už existující tonální systém. Totiž Číňané tehdy ze srdce básnili a zpívali, jak pěkně ilustruje příběh o pohnutém životě poetky a skladatelky Cchaj Wen-ťi nebo sedmi mudrců z bambusového háje kolem roku 200. Duch času činil sluch vnímavějším pro hudební stránku řeči a melodie se stala nositelkou jazykového významu. **Od věku Anaela mluvit čínsky znamená zároveň zpívat.** Současně se to stalo s vietnamštinou. Tak jako u nás, i tam platí, že čím dále na jih, tím je tonalita bohatší.^{Sagart}

Alfons Mucha: Slované v pravlasti, 1912.

Cchaj Wen-ťi v zajetí.

V posledním venušském období uprostřed velkého hudebního dění François Sudre vytvořil jazyk *Solresol* (1827). Slova v něm sestávají z tónů namísto hlásek, má svou hudební gramatiku a kdyby se byl ujal, měl být jakýmsi univerzálním zpívaným esperantem.¶